

Chương thứ 7

ĐỘT BIẾN KỲ SÁT

Nhìn con ngân ngư đặt trên bàn, Bội Bội đồng đánh nói:

- Thiếu Hoa công tử, con cá này làm món gì ăn cho ngon đây !

Thiếu Hoa nhìn nàng giả lả cười, rồi nói:

- Tiểu thư thích ăn món gì thì nấu món đó, tất sẽ ăn ngon miệng thôi. Cá của tại hạ bắt từ sông Hoàng giang lên, đây chỉ là loại cá chỉ có ở sông Hoàng giang. Thịt nó thơm và ngọt, nên làm món gì cũng ngon cả !

Nói dứt câu, Thiếu Hoa ôm quyền nói tiếp:

- Thiếu Hoa mong tiểu thư có được một bữa ăn ngon miệng. Giờ Thiếu Hoa cáo từ quay về lo cho mẫu nương !

Thiếu Hoa đợm bước thì Bội Bội cản lại:

- Thiếu Hoa công tử, sao lại đi nhanh như vậy ?

- Thiếu Hoa phải quay về sớm. Mẫu nương ở nhà hẳn rất trông Thiếu Hoa ! Tiểu thư ! Thiếu Hoa không thể ở đây lâu được !

Mặt Bội Bội cau có hẳn lại. Nàng lườm Thiếu Hoa rồi gắt giọng nói:

- Vậy công tử xem Bội Bội quan trọng hơn mẫu nương hay mẫu nương quan trọng hơn Bội Bội !

Nhướng mày nhìn Bội Bội, Thiếu Hoa nhanh miệng đáp lời nàng:

- Tất nhiên mẫu nương của tại hạ quan trọng hơn tiểu thư rồi !

Nghe chàng thốt ra câu này, Bội Bội cứ như có lửa dưới chân. Nàng vừa dậm chân vừa nói:

- Bội Bội không chịu đâu ! Bội Bội không chịu đâu !

Thiếu Hoa ngạc nhiên tròn mắt nhìn nàng nói:

- Tiểu thư làm gì vậy ? Tại hạ nói có gì phật ý tiểu thư ?

Nàng ngúng ngoẩy lườm Thiếu Hoa.

- Bội Bội muốn mình phải quan trọng hơn mẫu nương của Thiếu Hoa !

Thiếu Hoa lắc đầu khoát tay nói:

- Sao mà được ! Tiểu thư sao có thể sánh bằng mẫu nương của Thiếu Hoa ! Mẫu nương tần tảo bao nhiêu năm nuôi Thiếu Hoa còn tiểu thư có cho Thiếu Hoa bữa cơm nào đâu !

- Ồ !

Nàng cắn răng trên vào môi dưới, nhìn Thiếu Hoa sòng sọc.

- Huynh còn dám nói như vậy nữa ? Bộ huynh không biết Bội Bội là ái nữ của huyện lệnh huyện Thành Chương này sao ? Cha của Bội Bội là huyện lệnh mà !

Thiếu Hoa gật đầu nói:

- Thiếu Hoa biết chứ ! Biết nên mới chọn ra con cá ngon nhất công nạp cho tiểu thư !

Bội Bội giãy nảy nói:

- Huynh còn nói công nạp cho Bội Bội nữa ! Bộ huynh xem Bội Bội như sơn tặc sao ? Bội Bội sẽ mách với lão nhân gia sẽ trừng phạt sự bất kính của huynh đối với Bội Bội !

Nghe nàng thốt ra câu này, Thiếu Hoa không khỏi lúng túng. Chàng khoát tay nói:

- Tiểu thư trách oan cho tại hạ rồi ! Thiếu Hoa nào dám xem tiểu thư như sơn tặc ! Nếu tiểu thư nói điều này với lão nhân gia chắc Thiếu Hoa không được thưởng mà còn bị phạt mất !

Nàng lườm Thiếu Hoa nói tiếp:

- Tiểu huynh không nghĩ Bội Bội là sơn tặc sao lại nói công nạp cá cho Bội Bội. Chuyện công nạp chỉ có bọn sơn tặc mới làm thôi chứ Bội Bội là ái nữ của huyện lệnh sao làm những chuyện của bọn sơn tặc được !

Thiếu Hoa gượng cười giả lả nói:

- Thiếu Hoa chỉ là thảo dân, ngày đêm chỉ biết giải sầu trên sóng nước Hoàng giang. Bội Bội tiểu thư bỏ qua cho tại hạ đã lỡ miệng !

Bội Bội nguyền Thiệu Hoa:

- Không bỏ qua cho tiểu huynh đâu !

- Tiểu thư ! Thiếu Hoa đã thức trắng một đêm để câu một con ngân ngư ngon nhất ! Chỉ một câu nhỏ như thế tiểu thư nỡ bắt tội Thiệu Hoa sao ?

- Bội Bội sẽ không bắt tội tiểu huynh, nhưng bắt đền huynh !

- Tiểu thư ! Thiếu Hoa đâu có gì để đền cho tiểu thư ! Chẳng lẽ một lời nói lỡ miệng thôi mà tiểu thư cũng không miễn thứ cho Thiệu Hoa ? Bây giờ tiểu thư có bắt Thiệu Hoa đền ngân lượng thì cũng không có mà đền cho tiểu thư !

Nàng trợn mắt gắt giọng nói:

- Ai bắt tiểu huynh đền ngân lượng !

Nàng bước đến trước mặt Thiệu Hoa, chấp tay sau lưng rồi nói:

- Bội Bội bắt tiểu huynh phải nấu món cá này cho Bội Bội thưởng thức !

- Ô ! Trong phủ huyện có biết bao gia nhân người hầu, nhà bếp cũng có biết bao nhiêu người, sao tiểu thư không sai bảo chúng mà lại bắt Thiệu Hoa ? Tiểu thư không biết mẫu nương của Thiệu Hoa lúc này đang bệnh nặng à ? Người rất trông Thiệu Hoa về !

Bội Bội lườm Thiệu Hoa:

- Lúc nào tiểu huynh cũng nghĩ đến mẫu nương hết chứ chẳng bao giờ nghĩ tới Bội Bội !

Thiệu Hoa thân nhiên đáp lời nàng:

- Tiểu thư có gì để cho Thiệu Hoa nghĩ đến chứ ?

Nghe câu nói này, sắc diện của Bội Bội cau có hẳn lại. Nàng giãy nảy nói:

- Bội Bội không chịu đâu ! Lão nhân gia nói tất cả mọi người thuộc huyện Thành Chương phải nghe lời lão nhân gia và Bội Bội ! Tiểu huynh lại không nghĩ gì đến Bội Bội !

- Tiểu thư trách oan cho Thiếu Hoa rồi ! Nếu không nghe lời tiểu thư, Thiếu Hoa đâu có đến đây làm gì ! Con cá này Thiếu Hoa đem bán cho lão tam chỉ ít cũng đổi được hơn chục cân gạo đó !

Bội Bội cau mày :

- Thiếu Hoa còn tính toán với Bội Bội nữa !

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Thiếu Hoa không dám tính với tiểu thư đâu à !

Nàng nguyền Thiếu Hoa:

- Bội Bội không nói với tiểu huynh nữa !

Nàng vừa thốt dứt câu, Thiếu Hoa liền ôm quyền nói:

- Tiểu thư không còn gì để nói thì tại hạ xin cáo từ !

Ôm quyền xá Bội Bội, Thiếu Hoa quay bước. Chàng vừa bước đi thì Bội Bội khóc thét lên.

Tiếng khóc của nàng như thể một hiệu lệnh gọi Đàm Cối bộ đầu.

Đàm Cối bước vào:

- Tiểu thư có chuyện gì ?

Bội Bội chỉ Thiếu Hoa nói:

- Thiếu Hoa bức ép ta !

Thiếu Hoa nghe nàng thốt câu này sững bước. Chàng quay lại thì nghe Đàm Cối rít giọng nói:

- Tiểu tử thói to gan dám bức hiếp Cao tiểu thư !

Gã vừa nói vừa rút xoạt đại đầu đao ra.

Thiếu Hoa lúng túng. Chàng vừa khoát tay vừa cuống quýt nói:

- Đàm bộ đầu....tại hạ không có...không có bức ép Cao tiểu thư đâu...không có mà !

Đàm Cối gằn giọng:

- Tiểu tử ! Người không bức ép sao tiểu thư lại khóc hả ? Chắc ngươi hết muốn sống rồi !

Thiếu Hoa lắc đầu nói:

- Đàm bộ đầu ! Oan cho thảo dân lắm ! Thảo dân có là gì đâu ! Cao tiểu thư muốn khóc thì khóc, có lẽ tại Cao tiểu thư dư nước mắt nên khóc đại đó thôi mà !

- Ai dư nước mắt chứ ?

- Thật mà, Đàm bộ đầu hãy hỏi tại sao Cao tiểu thư đi !

- Đàm mô không cần hỏi. Cao tiểu thư khóc là do ngươi !

Thiếu Hoa nhìn Bội Bội. Chàng nhận ra ngay nụ cười mỉm trên hai cánh môi của nàng.

Chỉ Bội Bội, Thiếu Hoa nói:

- Đàm bộ đầu ! Đúng là Thiếu Hoa bị oan rồi ! Tiểu thư đâu có khóc ! Tại hạ vừa thấy tiểu thư cười kia kìa ! Tiểu thư cười chứ đâu có khóc !

Thiếu Hoa vừa nói dứt câu thì Bội Bội ré lên.

Đàm Cối cau mày nói:

- Tiểu tử, ngươi nghe rồi chứ ! Tiểu thư cười hay khóc ?

Thiếu Hoa lúng túng nói:

- Dạ, tiểu thư đang khóc ! Tiểu thư vừa cười vừa khóc ! Nhưng cho dù tiểu thư khóc đi nữa thì tại hạ tuyệt nhiên cũng không có ý mạo phạm để tiểu thư khóc đâu !

- Ngươi không mạo phạm sao tiểu thư lại khóc như vậy hả ?

- Thiếu Hoa làm sao mà biết được !

- Tiểu tử không biết thì bổn bộ đầu sẽ cho ngươi biết !

Thiếu Hoa nhăn mặt nhìn Bội Bội nói:

- Cao tiểu thư nói dùm một lời cho Thiếu Hoa ! Thiếu Hoa đâu có mạo phạm tiểu thư khiến cho Đàm bộ đầu tức giận như vậy !

Bội Bội mỉm cười nói:

- Tiểu huynh không mạo phạm Bội Bội ư ?

Thiếu Hoa gật đầu:

- Thiếu Hoa có gan to cỡ nào cũng không dám mạo phạm Cao tiểu thư ! Tiểu thư là lá ngọc cành vàng của huyện lệnh, còn Thiếu Hoa chỉ là một tiểu ngư trên dòng Hoàng giang. Gan của Thiếu Hoa đâu có lớn quá để chọc ghẹo tiểu thư chứ !

Chàng ôm quyền xá

- Thiếu Hoa nghiêng mình bái kiến tiểu thư rút lại những lời nói vu khống cho Thiếu Hoa !

Bội Bội trở mặt nhìn chàng nói:

- Tiểu huynh nói Bội Bội vu khống ?

Đàm Cối trừng mắt nhìn Thiếu Hoa:

- Thiếu Hoa ! Ngươi thật là to gan lớn mật dám thốt những lời đó với Cao tiểu thư ! Mau quì xuống !

Thiếu Hoa khoát tay nói:

- Thiếu Hoa là thảo dân đâu biết dùng lời, xin tiểu thư miễn thứ cho !

Bội Bội nhìn chàng:

- Bội Bội sẽ không bắt tội tiểu huynh nữa ! Nhưng tiểu huynh phải làm món cá ngân ngư cho Bội Bội ăn !

Đàm Cối nhìn lại Bội Bội nói:

- Tiểu thư, trong nhà bếp của huyện phủ đâu thiếu những nhà bếp giỏi làm cá cho tiểu thư. Cứ để cho tên tiểu tử này nhận một vài cái tát của tiểu thư để gã nhớ không được vọng ngôn vô lời với tiểu thư là được rồi !

Chuyện làm cá hãy để cho tiểu nhân sai người nấu là được rồi !

Bội Bội lắc đầu:

- Không ! Ta thích Thiếu Hoa làm cá cho ta ăn !

Đàm Cối nhìn lại Thiếu Hoa nói như ra lệnh:

- Tiểu tử, ngươi nghe Cao tiểu thư nói rồi chứ ?
- Thảo dân đã nghe rồi !
- Thế sao còn đứng đó là gì ?

Gã chỉ con cá đặt trên bàn:

- Ngươi đem xuống nhà bếp làm cho tiểu thư ăn !
- Dạ !

Thiếu Hoa bưng lấy con cá, dậm bước đi thì Bội Bội gọi giật lại:

- Khoan đã !

Chàng dừng bước nhìn lại Bội Bội nói:

- Tiểu thư còn điều chi chỉ giáo cho thảo dân ?

Bội Bội mỉm cười:

- Bội Bội sẽ đi cùng với tiểu huynh xuống bếp !

Đàm Cối nói:

- Tiểu thư ! Tiểu tử Thiếu Hoa phải có bốn phận hầu hạ cho tiểu thư, cần gì phải đi cùng với y !

Bội Bội nhìn Đàm Cối trả lời:

- Ta thích xem Thiếu Hoa làm cá như thế nào ! Bộ đầu giúp ta như Thiếu Hoa thế là đủ rồi ! Bộ đầu có thể đi !

Đàm Cối miễn cưỡng nói:

- Tuân lệnh tiểu thư !

Đàm Cối đi rồi, Bội Bội mới bước đến bên cạnh Thiếu Hoa:

- Giờ thì tiểu huynh nghĩ mẫu nương quan trọng hơn Bội Bội không ?
- Lúc nào trong tâm của Thiếu Hoa, mẫu nương vẫn quan trọng hơn !

Chàng nói rồi sẩy bước đi.

Bội Bội giật tay chàng lại:

- Tiểu huynh đi đâu vậy ?
- Thì đi xuống nhà bếp làm món cá ngân ngư cho tiểu thư ! Ở đây, Thiếu Hoa biết lấy cái gì để làm ?

- Lỗi đó đâu phải đường xuống bếp ! Bội Bội sẽ dẫn tiểu huynh đi !

- Mời tiểu thư dẫn đường cho tại hạ !

Bội Bội dẫn Thiếu Hoa xuống dãy nhà ngang dùng làm bếp. Vừa thấy Bội Bội và Thiếu Hoa bước vào, ba gã đầu bếp ôm quyền xá nàng:

- Tiểu thư !

Bội Bội khoát tay nói:

- Các vị cho Bội Bội mượn một cái bếp để tiểu huynh đây làm món cá ngân ngư cho Bội Bội nhé !

Ba gã hỏa đầu quan khúm núm trả lời:

- Dạ, thảo dân xin nhường ạ !

Bội Bội nhìn lại Thiếu Hoa:

- Đến lượt tiểu huynh hầu dịch Bội Bội rồi đó !

Nàng ghé miệng vào tai Thiếu Hoa nói:

- Tiểu huynh may mắn lắm mới được Bội Bội để mắt đến cho làm bếp hầu dịch Bội Bội đó !

Nàng thốt ra câu này khiến cho mặt Thiếu Hoa nhả nhả lại.

Chàng nhìn sang Bội Bội giả là nói:

- Thiếu Hoa chỉ biết bắt cá trên sông Hoàng giang, nếu như nấu nướng không ngon, mong tiểu thư miễn thứ cho !

Nàng lườm Thiếu Hoa:

- Nhất định tiểu huynh sẽ nấu ngon mà, Bội Bội tin là như vậy !

Thiếu Hoa lắc đầu, ôn nhu nói:

- Thiếu Hoa chỉ sợ tiểu thư không vừa miệng lại bắt tội Thiếu Hoa !

Nàng lắc đầu:

- Bội Bội sẽ không bắt tội tiểu huynh đâu, tiểu huynh đừng ngại !

- Tiểu thư đã nói vậy, tại hạ xin trở tài nấu bếp hầu hạ Cao tiểu thư !

Thiếu Hoa nói rồi, quay lại chú tâm vào làm bếp. Chỉ loáng qua trong nháy mắt, con cá ngân ngư đã được Thiếu Hoa lột sạch cả thịt chỉ còn lại mỗi phần xương.

Chàng nhìn lại Bội Bội nói:

- Tiểu thư ! Giống cá ngân ngư này, cái ngon nhất, tinh quý nhất chính là phần xương của nó ! Còn thịt thì chẳng có giá trị gì. Để thưởng thức được cái ngon của loài ngân ngư thì phải ăn thật lâu, thật chậm, và phải ăn từ từ. Thậm chí phải ngậm miếng xương trong miệng, mới có thể biết hết vị ngọt của nó !

Nói rồi, Thiếu Hoa gói tất cả chỗ thịt bỏ qua một bên, dùng xương đồ vào chảo cho đến khi nó khét mới nhắc ra. Chàng lấy tất cả sớ xương cá đó đặt ra đĩa rồi nói:

- Tại hạ đã làm xong rồi ! Mời tiểu thư !

Bội Bội nhìn chàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao tiểu huynh làm nhanh vậy ?

- Làm món cá ngân ngư này rất đơn giản nên phải nhanh tay mới được. Thiếu Hoa làm nhanh vì đã quen tay rồi !

Bội Bội nhìn đĩa xương cá, thắc mắc hỏi:

- Sao chỉ có xương không vậy ?

- Cái tinh quý nhất của cá chính là phần xương và đầu ! Tiểu thư ngậm xương cá mới biết vị đắng và ngon của nó !

Chàng mỉm cười nhìn nàng:

- Tại hạ đã làm xong rồi, giờ có thể đi được rồi chứ ?

Bội Bội lưỡng lự:

- Tiểu huynh không chỉ cho Bội Bội cách làm cá ngân ngư à ?

- Nếu có thời gian Thiếu Hoa sẽ chỉ cho tiểu thư. Lúc này, Thiếu Hoa không có nhiều thời gian !

Bội Bội buông tiếng thở dài:

- Vậy khi nào tiểu huynh rảnh, Bội Bội sẽ cho đòi tiểu huynh đến !

- Thiếu Hoa không dám cãi lệnh tiểu thư !

Thiếu Hoa ôm quyền nói:

- Cáo từ !

Bội Bội nhìn chàng. Nàng miễn cưỡng gật đầu nói:

- Ăn món cá này, Bội Bội sẽ nhớ đến tiểu huynh nhiều lắm đó !

Thiếu Hoa mỉm cười. Chàng từ tốn nói:

- Chỉ cần tiểu thư không bắt tội Thiếu Hoa là được rồi !

Thiếu Hoa ôm quyền xá Bội Bội một lần nữa rồi mới rời nhà bếp. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

"Người như tiểu thư thì chỉ đáng được ăn xương cá thôi ! Ta đã vì nàng mà nàng chẳng vì ta, đáng được hưởng phần xương cá của Thiếu Hoa !"

Ý niệm đó trôi qua, Thiếu Hoa hừ nhạt nói thầm:

- Nàng sao có thể sánh với mẫu nương của Hoàng Thiếu Hoa này được !

Thiếu Hoa vừa bước ra khỏi cửa chưa được bao xa thì nghe Bội Bội thét lên:

- Cứu với ! Cứu tôi với !

Tiếng kêu của nàng biểu lộ tất cả sự hốt hoảng, sợ hãi, buột chàng phải dừng bước nhìn lại.

Bội Bội bước ra khỏi cửa gian nhà bếp, vừa vuốt cổ vừa khóc, vừa thét lên:

- Tiểu huynh cứu Bội Bội với !

Thiếu Hoa lo lắng quay lại hỏi:

- Tiểu thư sao vậy ?

Bội Bội chỉ vào cổ mình, vừa khóc vừa nói:

- Món cá của tiểu huynh....Bội Bội bị đau cổ...Hóc cổ xương rồi...đau lắm....

Nước mắt tràn ra, mặt nàng méo xệch trông thật tội nghiệp.

Thiếu Hoa lắc đầu nói:

- Tại tiểu thư ham ăn quá. Ăn món cá của Thiếu Hoa thì phải cẩn thận mới được ! Không phải ai cũng ăn được đâu, nhất là những trang lá ngọc cành vàng !

Bội Bội thỏn thức nói:

- Tiểu huynh, làm sao bây giờ ?

- Tại hạ sẽ lấy xương ra cho tiểu thư !

- Tiểu huynh cứu Bội Bội ?

- Nhất định Thiếu Hoa phải cứu rồi, nếu không sẽ đắc tội với huyện đại nhân.

Thiếu Hoa nâng cằm nàng lên:

- Tiểu thư há miệng ra thật to !

Bội Bội há miệng ra, Thiếu Hoa nói tiếp:

- To ra nữa !

Bội Bội nhú mào, cố há miệng ra.

Thiếu Hoa nói:

- Thè lưỡi ra !

Nàng rầm rập làm theo lời chàng.

Thiếu Hoa thò hai ngón tay vào miệng nàng, gấp lấy chiếc xương cá đâm vào họng. Lấy chiếc xương cá ra rồi, Thiếu Hoa nắm lấy chiếc lưỡi của Bội Bội.

Chàng nghĩ thầm:

"Chiếc lưỡi này độc địa lắm ! Lần sau thì nàng sẽ chẳng dám bắt Thiếu Hoa hầu dịch nàng nữa !"

Vừa nghĩ, Thiếu Hoa vừa cúi vào lưỡi nàng.

Bội Bội nhăn mặt rên lên :

- Ôi !

Chàng thả cằm nàng ra hỏi:

- Tiểu thư không sao chứ ?

Bội Bội chùi nước mắt. Nàng rùng mình nói:

- Bội Bội chẳng dám ăn món cá ngân ngư của huynh nữa đâu !

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Thiếu Hoa đã nói trước với tiểu thư rồi, thưởng thức được cái ngon của ngân ngư phải là người có phận !

Thiếu Hoa ôm quyền:

- Giờ tiểu thư đã hiểu ra rồi chứ ! Thiếu Hoa xin cáo từ !

Nàng quay bước bỏ đi một mạch. Vừa đi Thiếu Hoa vừa nghĩ:

"Lần sau gặp lại Thiếu Hoa, nàng đừng có giờ thói đồng danh với ta nữa !"

Trở về thảo xá, thấy cửa thảo xá đón im im. Phàm bình nhật thì chàng đã bắt gặp mẫu nương ra đón ngay ngưỡng cửa, nhưng hôm nay không thấy mẫu nương, mà ngược lại Thiếu Hoa cảm thấy một nỗi hồi hộp lo âu.

Chưa bước đến cửa, Thiếu Hoa đã lên tiếng:

- Mẫu nương ! Con về đây !

Không nghe tiếng mẫu nương đáp lời chàng, tâm Thiếu Hoa ào lên nỗi hồi hộp lo lắng.

Chàng đẩy cửa bước vào thảo xá.

Cảnh tượng trong thảo xá đập vào mắt chàng khiến cho toàn thân phải bủn rủn. Cổ họng Thiếu Hoa như thể có một khối than hồng chặn ngang chẳng thể nào thốt ra được thành lời. Tim chàng gần như ngừng đập.

Làm sao Thiếu Hoa không rơi vào tình trạng đó khi chứng kiến thân hình của mẫu nương ngồi trên ghế, hai mắt khép lại, và một dòng máu rỉ ra ngay giữa ngực của người.

Thiếu Hoa cứ trơ ra như pho tượng đứng ngay ngưỡng cửa. Chàng cứ như bị trời tròng, chân chôn dưới đất, mắt mở trừng trừng nhìn về phía cái xác của mẫu nương.

Mãi một lúc, Thiếu Hoa mới lên tiếng:

- Mẫu nương, sao lại thế này ?

Thiếu Hoa vừa nói vừa nhào đến ôm lấy xác của mẫu nương.

- Sao lại như thế này ? Sao lại như thế này ?

Cùng với những lời đó, nước mắt trào ra mặt Thiếu Hoa.

Trong nội tâm càng bùng nổ một sự đau đớn, những tưởng như có thể phá tung cả thể xác chàng.

Thiếu Hoa gục đầu vào chân mẫu nương nức nở nói:

- Mẫu nương....Thiếu Hoa về đây ngay...mẫu nương...chuyện gì đã xảy ra ?

Thiếu Hoa ngửa mặt rống lên:

- Trời ơi...tại sao lại như thế này...tại sao...ai...ai đã nhẫn tâm làm chuyện này...

Thiếu Hoa đập tay vào trán mình:

- Ai đã làm chuyện này...Ai đã sát hại mẫu nương của Thiếu Hoa ? Ai ? Nói cho ta biết đi !

Nước mắt trào ra ràn rụa cả mặt Thiếu Hoa. Cùng với những dòng nước mắt đó là nét phẫn uất hiện rõ trong từng nét mặt chàng. Ôm lấy xác mẫu nương:

- Mẫu nương, hãy nói cho con biết, người nào giết mẫu nương. Ai đã sát hại người, Thiếu Hoa hận...hận kẻ đó...con căm thù người đó...mẫu nương...nói cho con biết đi !

Thiếu Hoa gục đầu vào chân mẫu nương nói tiếp:

- Nói cho con biết đi...con sẽ trả thù...con sẽ trả hận...

Một giọng nói vang lên:

- Thiếu Hoa đệ muốn biết ư ?

Thiếu Hoa từ từ ngẩng lên nhìn Ngô Tịnh. Trong làn nước mắt ràn rụa, bóng dáng Ngô Tịnh thật hư vô, mờ ảo như một bóng ma trong tâm mắt chàng.

Thiếu Hoa thỏ thẻ nói:

- Ngô đại ca, đại ca biết ai giết mẫu nương của Thiếu Hoa không ? Kẻ đó là ai ?

Ngô Tịnh bước đến trước mặt Thiếu Hoa.

Y nhìn thẳng vào mắt chàng, trầm giọng nói:

- Nếu đại ca nói ra hung thủ lúc này...

Y buông tiếng thở dài từ từ lắc đầu nói tiếp:

- Ta có lỗi với Cầm Thư mẫu nương của đệ !

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Đại ca, đại ca không có lỗi gì cả ! Nói cho Thiếu Hoa biết đi !

Ngô Tịnh buông một tiếng cực kỳ lạnh nhạt:

- Không !

Thốt ra tiếng nói đó, giọng của Ngô Tịnh trầm hẳn xuống, sự trầm lặng biểu lộ tất cả sự cương quyết của hắn.

- Ngô đại ca, tại sao không ?
- Ngô đại ca vì mẫu nương và vì Thiếu Hoa đệ !

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Vì mẫu nương và vì Thiếu Hoa, sao đại ca không nói cho đệ biết hung thủ là ai ?

Ngô Tịnh nghiêm nói:

- Biết hung thủ đệ sẽ làm gì ?
- Thiếu Hoa sẽ tìm hấn đòi lại món nợ này !

Chàng vừa nói dứt câu thì nhận ngay một cái tát nẩy lửa vào mặt.

- Bốp...

Nhận trọn một cái tát của Ngô Tịnh, năm đầu ngón tay hiện ngay trên má chàng.

Thiếu Hoa vuốt má mình.

- Tại sao Ngô đại ca lại đánh Thiếu Hoa ?
- Ta đánh ngươi chỉ vì ngươi muốn biến ta thành một kẻ bất nghĩa !

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Thiếu Hoa không có ý biến Ngô đại ca thành kẻ bất nghĩa bất nhân !

Thiếu Hoa chỉ muốn biết ai là hung thủ sát tử mẫu nương của Thiếu Hoa thôi !

Ngô Tịnh buông tiếng thở dài nhìn Thiếu Hoa nói:

- Nếu mẫu nương còn sống, người sẽ nói cho người biết hung thủ là người nào, nhưng mẫu nương ngươi lại chết thì không thể nói !

- Tại sao đại ca không nói ?
- Nếu ngươi biết hung thủ....

Ngô Tịnh lắc đầu nói tiếp:

- Ngươi chỉ có đi nạp mạng cho người ta mà thôi ! Một tiểu ngư chỉ biết câu cá trên dòng Hoàng giang sao có thể là đối thủ của một kiếm sát chứ ?

Ngô Tịnh nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa:

- Thiếu Hoa đệ....

Buông một tiếng thở dài Ngô Tịnh nói tiếp:

- Chỉ khi nào người là kiếm chủ Kiếm Môn thì ta sẽ nói hung thủ là ai !

Răng trên của Thiếu Hoa cắn vào môi dưới đến tuôn cả máu ra ngoài.

Ngô Tịnh nhìn chàng nói:

- Ta biết ngươi đang phẫn nộ ! Hãy lấy sự phẫn nộ đó mà làm hành trang cho mình trong bước đường còn lại ! Kiếm chủ Kiếm Môn không phải là hạng người chỉ biết phẫn nộ nhưng thụ động, mà phải là một trụ đỉnh của võ lâm, một kẻ biết hành động !

Lệ trào khóe mắt Thiếu Hoa ướt đầm cả má chàng, rồi thấm xuống ngực áo ướt sũng.

Thiếu Hoa gằn giọng nói:

- Thiếu Hoa sẽ là kiếm chủ Kiếm Môn !

Ngô Tịnh đặt tay lên vai chàng an ủi:

- Ta biết Thiếu Hoa đệ sẽ làm được điều đó ! Kẻ sát tử mẫu nương đệ phải đền tội trước mộ phần của Cầm Thư !

- Ngô đại ca !

- Những gì đệ làm cũng vì mẫu nương. Thiếu Hoa làm được mẫu nương sẽ ngậm cười nơi chín suối ! Thiếu Hoa không làm được, mẫu nương sẽ mang nỗi oán hờn vào chốn a tỳ !

- Ngô đại ca, hãy biến biến Thiếu Hoa thành kiếm chủ ! Thiếu Hoa van xin đại ca !

- Đệ trở thành một kiếm chủ, Thiếu Hoa đệ có thể phải trả giá bằng sinh mạng của mình !

Thiếu Hoa gật đầu:

- Thiếu Hoa chấp nhận ! Chấp nhận tất cả sự trả giá, kể cả sinh mạng mình !

Ngô Tịnh nghiêng rặng. Y rít giọng nói:

- Được ! Thiếu Hoa hãy tuyên thệ trước di thể của mẫu nương đệ đi !

Thiếu Hoa gật đầu.

Chàng quì xuống trước di thể của Cầm Thư. Nước mắt tuôn đầm ra hai bên má.

Thiếu Hoa nghẹn ngào nói:

- Mẫu nương ! Con sẽ là một kiếm chủ !

Nói dứt câu, Thiếu Hoa bật khóc thành tiếng.

Những tiếng khóc bật ra từ cửa miệng Thiếu Hoa đủ nói lên tất cả những suy nghĩ đang âm ỷ trong đầu chàng.

Ngô Tịnh từ từ buông một tiếng thở dài.

Hết chương 7